

Антонъ Страшимировъ

Слава

(Изъ „Малкитѣ туристи“)

Най-после изпълни се първата точка отъ нашия маршрутъ: ние сме въ Бургасъ — ура-а!

Викаме ура, но като на съне: свили се гърлата ни отъ солената вода и гласъ не изпущатъ. Нищо, — и то ще мине. Ами да видимъ сега тоя градъ, въ който влизаме, на какво прилича. Пфу, и това било окръженъ центъръ! Разкривени паянтови кжшурки, тѣсни улички... и разговарятъ все гръцки. Или не, ето задъ тоя стоборъ вика пискливо нѣкакво момиче — ученичка трѣбва да е:

— Иванке-е, ти-и-ичайте ма, да видите срѣдъ лѣто кукери!

По стобора се начугулиха глави, после се отвори и нѣкаква порта — все ученички, червени като божуръ, гледатъ ни плахи, като че ли ще ги глътнемъ. А после се разкиска една, че като прихнаха всички, залѣ се улицата отъ смѣхъ. Май съ момичета, дай имъ само поводъ: изпокапватъ отъ кикотене! Но сега мене ме жегна нѣщо. Да не се смѣятъ на насъ тѣзи проклети ученички?

— А бе Стояне, какво се разкряхаха тѣзи гжски? Защо се смѣятъ?

Стоянъ помълча. После отсѣче мрачно:

— Не видишъ ли, на насъ се смѣятъ.

И се изплю. А мене ми се отсѣкоха колѣнетѣ. На насъ ли да се смѣятъ? Защо?

— Че какво имъ направихме, бе Стояне?